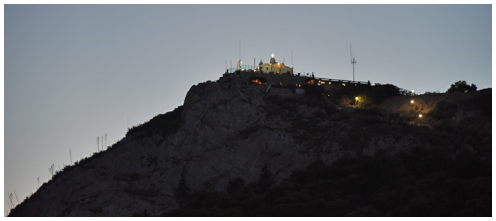
Μικρές σκέψεις, μπορεί και ατυχείς συγκρίσεις με σκόρπιες λέξεις, για την πόλη που ξέχασα πως την θυμάμαι.

Αύγουστος που έχει χάσει το δρόμο του. Μετά από δέκα μνημονιακά χρόνια, ύστερα από αλλεπάλληλα σχήματα εξουσίας που πιθανόν να έκαναν ότι καλύτερο μπορούσαν, αλλά απέτυχαν σε περισσότερα από όσα επέτυχαν, μα πρωτίστως έφεραν ένα αναπάντεχο ξεχαρβάλωμα. Με μια πανδημία που σέρνεται περισσότερο σαν απειλή, προς το παρόν τουλάχιστον, και λιγότερο σαν θάνατος. Ασφαλώς με το λευκό μισοφέγγαρο στο κόκκινο φόντο να παίζει με το βάρος των 85 εκατομμυρίων, καταπιεσμένων πιστών του.

Λεγόταν κάποτε πως *«καλύτερα φέσι τουρκικό παρά τιάρα παπική».* Ο Τζιμάκος το είπε πολύ χαριτωμένα, πιο οικουμενικά και πιο μελωδικά:
«Πότε Σπάρτη, Πότε Τροία σ' ένα χάος εθνικό, μπρος Ευρώπη πίσω Ασία, έχεις πάθει πανικό».
Μάθαμε επίσης, τόσα καινούργια πράγματα, τόσες άγνωστες λέξεις. π.χ. Επακούμβηση.

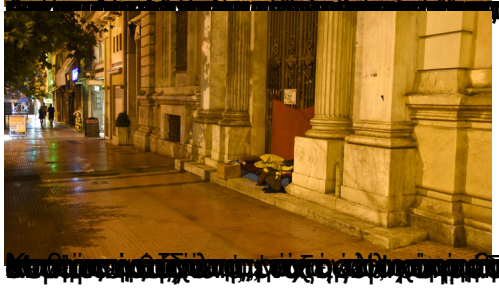
Τέλος πάντων, υπάρχει μια κούραση. Συχνά και απογοήτευση. Υπάρχει και μια αφασία. Σε όλες τις κρίσεις συμβαίνουν αυτά. Παρών όμως και ο Αύγουστος που ταξιδεύει πάνω σε μια πόλη άδεια. Μα όσο και αν αδειάζει το άστυ, η Τρώων, εκεί στο ύψος του Ζέφυρου, δεν θα είναι άδεια. Κοντά εξήντα χρόνια μετά τη «Συνοικία το όνειρο», η γειτονιά εκφράζει περισσότερο από ποτέ και τις δύο λέξεις του τίτλου, δίχως σαρκασμό.

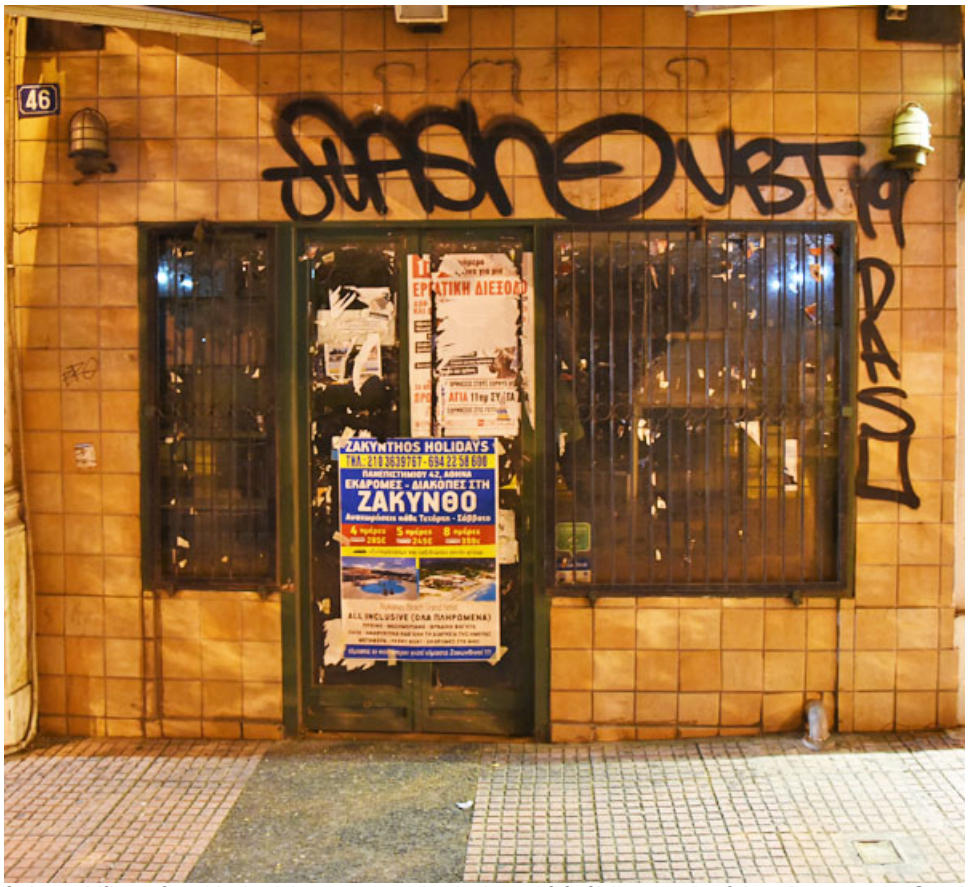

Eurobank
TOURISTS,
YOU DESTROY
WHAT YOU
CAME FOR

IDEAL
IDEAL

46
ZAKYNTHOS HOLIDAYS
ΕΚΔΡΟΜΕΣ - ΔΙΑΚΟΠΕΣ ΣΤΗ
ΖΑΚΥΝΘΟ

